

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **O. M.** nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, posledně pobytem Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, tř. Rudé armády 999, Kostelec nad Orlicí, zastoupen Asociací pro právní otázky imigrace, se sídlem Praha 8, Karolínská 654/2, IČ 26555191, jako opatrovníkem proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2012, čj. MV-125338-7/OAM-2011,

t a k t o :

- I.** Žalobci se **p ř i z n á v á** osvobození od soudních poplatků.
- II.** Žaloba **s e z a m í t á**.
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 7. 2012, čj. MV-125338-7/OAM-2011 (dále též napadené rozhodnutí), kterým byla žalobci podle ustanovení § 123 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním ve výši 42.592,- Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě namítl, že zajištění za účelem správního vyhoštění neplnilo a ve výsledku nenaplnilo svůj zákonný účel, neboť po uplynutí zákonné maximální délky zajištění byl žalobce propuštěn. Náklady související se zajištěním žalobce tedy nebyly vynaloženy účelně. Dle žalobce žalovaný porušil ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu tím, že docházelo k opětovnému prodlužování doby jeho zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, i když muselo být správnímu orgánu zřejmé, že realizace vyhoštění nebude možná, neboť současně probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se dle žalobce nezabýval skutečností, zda překážka v podobě řízení o udělení mezinárodní ochrany ovlivní realizovatelnost správního vyhoštění ve stanovené době a zda vůbec bude možné správní vyhoštění realizovat. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění bylo vydáno v rozporu s čl. 1 odst. 2 Ústavy a čl. 10 Ústavy ČR a čl. 5 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobce dále namítl, že došlo k porušení ustanovení § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť nárokováná částka není prokazatelně spojena s jeho správním vyhoštěním. V případě nákladů spojených se správním vyhoštěním se jedná o náklady, které vzniknou státu v souvislosti se správním vyhoštěním cizince. Dle názoru žalobce zde musí být příčinná souvislost mezi správním vyhoštěním cizince a vynaloženými prostředky na jeho zajištění. Příčinnou souvislost lze prokázat tím, že správní vyhoštění bylo realizováno. V případě žalobce správní vyhoštění realizováno nebylo a tudíž není dána povinnost hradit náklady spojené s jeho pobytem v zařízení pro zajištění cizinců.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 123 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na to, že žalobce byl prokazatelně umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová dne 10. 11. 2011. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá vznik nákladů spojených s pobytem žalobce v tomto zařízení. Skutečnost, že žalobce následně po svém zajištění za účelem správního vyhoštění požádal o mezinárodní ochranu, není rozhodná pro možnost uložení povinnosti k zaplacení nákladů za pobyt v tomto zařízení. Rozhodnutí o zajištění cizince nebylo zrušeno, tudíž žalobce pobýval v Zařízení pro zajištění cizinců oprávněně a žalovaný tak byl povinen rozhodnout o náhradě nákladů spojených se zajištěním podle § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Vznik nákladů spojených s pobytem žalobce byl prokázán výkazem Správy uprchlických zařízení o vyúčtování nedoplatků ze dne 4. 5. 2012. Příčinnou souvislost vzniku uvedených nákladů dokládá pravomocné rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Dle žalovaného zákon nestanoví podmínku faktického vycestování cizince z území České republiky ve vztahu k placení nákladů správního zajištění.

Opatrovník žalobce ve svém vyjádření uvedl, že podaná žaloba je dle jeho názoru opodstatněná, neboť po celou dobu zajištění žalobce nedošlo k jeho správnímu vyhoštění, tedy náklady spojené se správním vyhoštěním žalobce byly vynaloženy bezúčelně. Nelze přičítat k tíži žalobce, že využil svého práva podat žádost o mezinárodní ochranu a jde k tíži správním orgánům, že během doby zajištění žalobce o žádosti o mezinárodní ochranu nerozhodly.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 9. 11. 2011, čj. KRPA-74143/Čj-2011-000022 bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst.

1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovenou na 4 roky. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 8. 11. 2011 byl žalobce vyzván hlídkou Policie České republiky, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha 8 – Libeň k prokázání totožnosti. Bylo zjištěno, že žalobce se na území zdržuje protiprávně, a proto byl téhož dne zajištěn. Bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 6. 2. 2003 přes hraniční přechod Náchod na základě turistického víza č. DD026074 s dobou platnosti od 27. 1. 2003 do 26. 7. 2003 s dobou pobytu 20 dnů. Z území České republiky po skončení víza nevycestoval a pobyt jinak nelegalizoval. Dne 17. 9. 2004 bylo žalobci Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Praha vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod čj. SCPP-528/PH-OPK4-SV-2004 s dobou platnosti na 3 roky. Lhůta k vycestování byla stanovena do 1. 10. 2004. Z území žalobce nevycestoval a dne 18. 2. 2009 žalobci skončila platnost cestovního pasu Ukrajiny. Od roku 2004 žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Dne 11. 7. 2011 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce pod čj. KRPS-96804/ČJ-2011-010022 s dobou platnosti na 3 roky, současně byl vydán výjezdní příkaz s platností od 19. 8. 2011 do 22. 8. 2011. Žalobce během této doby neopustil území České republiky, tedy od 23. 8. 2011 do svého dalšího zadržení dne 8. 11. 2011 pobýval na území České republiky bez platného víza. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce až během svého zajištění v Zařízení pro zajištění pobytu cizinců v listopadu 2011.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 9.11.2011, čj. KRPA-74143/ČJ-2011-000022 byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce byl zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová. Dne 4. 5. 2012 byl žalobce propuštěn z tohoto zařízení a v důsledku své žádosti o mezinárodní ochranu přemístěn do Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 7. 2012, čj. MV-125338-7/OAM-2011 byla žalobci podle ustanovení § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců uložena povinnost uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním ve výši 42.592,- Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval, že v důsledku zajištění žalobce vznikly České republice – Ministerstvu vnitra – za období od 10. 11. 2011 do 4. 5. 2012 náklady v celkové výši 42.592,- Kč, z toho za stravu ve výši 19.712,- Kč a pobyt v zařízení pro zajištění cizinců ve výši 22.880,- Kč. Dle žalovaného v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, tudíž povinnost uhradit tyto náklady byla uložena žalobci. Žalovaný poukázal na to, že i když žalobce dne 14. 11. 2011 projevil úmysl požádat v České republice o mezinárodní ochranu, samotná nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nemá vliv na plnění povinnosti úhrady nákladů správního vyhoštění ve smyslu § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Přestože nelze žalobce v důsledku podání žádosti o mezinárodní ochranu vyhostit, nelze vzniklé náklady zpochybňovat.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 123 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, náklady spojené se správním vyhoštěním zahrnují náklady na ubytování a stravování, přepravní náklady a ostatní nutné peněžní náklady. Do nákladů spojených se správním vyhoštěním se dále zahrnují náklady podle věty první za cizince ubytovaného v zařízení společně s cizincem zajištěným za účelem správního vyhoštění.

Podle odstavce 2 citovaného ustanovení jde-li o správní vyhoštění cizince, který byl na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, je-li podle zvláštního právního předpisu vyžadováno, nebo platného oprávnění k pobytu, je povinen náklady spojené se správním vyhoštěním podle odstavce 1 uhradit ten, kdo cizince zaměstnal. Nelze-li náklady spojené se správním vyhoštěním takto uhradit, je povinen tyto náklady nebo jejich zbývající část uhradit ten, kdo uzavřel se zaměstnavatelem jako subdodavatelem dohodu, v rámci jejíhož plnění zaměstnavatel cizince zaměstnával, nebo každý, kdo na základě svých existujících obchodních smluvních vztahů věděl nebo vědět měl a mohl o zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání nebo platného oprávnění k pobytu u zaměstnavatele. Věta první a druhá se nepoužijí v případě a) zaměstnavatele, který prokáže, že splnil povinnosti stanovené právními předpisy upravujícími zaměstnávání a pobyt cizinců a nevěděl, že povolení k pobytu předložené cizincem je padělkem, b) toho, kdo uzavřel se zaměstnavatelem jako subdodavatelem dohodu podle věty druhé, který prokáže, že splnil povinnosti stanovené právními předpisy upravujícími zaměstnávání a pobyt cizinců a nevěděl, že povolení k pobytu předložené cizincem je padělkem.

Podle odstavce 3 citovaného ustanovení nehradí-li náklady spojené se správním vyhoštěním osoba uvedená v odstavci 2, a pokud tyto náklady nebyly uhrazeny z finanční záruky složené cizincem nebo složitelem podle § 123c, je povinen tyto náklady uhradit cizinec, který má být vyhoštěn na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle odstavce 5 citovaného ustanovení policie nebo ministerstvo rozhodnutím stanoví, v jaké lhůtě a výši je osoba podle odstavců 2 až 4 povinna náklady spojené se správním vyhoštěním nebo jejich zbývající část uhradit. Odvolání není proti tomuto rozhodnutí přípustné.

Žalobce v podané žalobě namítl, že zajištění za účelem správního vyhoštění v daném případě nenaplnilo svůj zákonný účel, neboť po uplynutí zákonné maximální délky zajištění byl žalobce propuštěn. Náklady související se zajištěním žalobce tedy nebyly vynaloženy účelně. Vzhledem k tomu, že správní vyhoštění nebylo v případě žalobce realizováno, nebyla zde dána ani příčinná souvislost mezi správním vyhoštěním a vynaloženými náklady na jeho zajištění jako podmínka jejich úhrady.

Při posuzování této námitky vycházel soud z právní názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 20.10.2009, č.j. 2As 32/2009-63, dle kterého „Náklady vzniklé zajištěním stěžovatele v zachytném zařízení pro cizince byly tedy vynaloženy na uspokojení základních potřeb stěžovatele (ubytování, stravování). Účelnost či smysluplnost vynaložení těchto nákladů na zajištění základních životních potřeb zajištěné osoby je dána přímo jejich charakterem a osobou adresáta poskytovaných služeb. Skutečnost, že následně nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno, tj. stěžovateli nemohl být ukončen pobyt na území České republiky, nemůže mít vliv na rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním. V daném případě není podstatné, zda situace, kdy nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, nastala v důsledku jednání stěžovatele (ať už tím, že

využil zákonem dané možnosti a požádal o mezinárodní ochranu, nebo tím, že nerespektoval právní řád České republiky), nebo v důsledku jiných okolností nezávislých na jeho jednání. “

Uvedené závěry lze dle názoru soudu, vztáhnout i na nyní projednávanou věc. V daném případě není sporu o tom, že pravomocným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, a ani o tom, že žalobce byl za účelem realizace správního vyhoštění zajištěn a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ze závěrečného vyúčtování nákladů zajištěného cizince (žalobce), vypracovaného Správou uprchlických zařízení Ministerstva vnitra vyplývá, že za dobu pobytu žalobce v tomto zařízení od 10.11.2011 do 4.5.2012 činily náklady za jeho ubytování částku 22.880 Kč a náklady za stravu částku 19.712 Kč. V daném případě se jednalo o náklady spojené se správním vyhoštěním a zajištěním žalobce bylo realizováno jako logický následek rozhodnutí o správním vyhoštění při splnění podmínek odůvodňujících tento postup. Vzhledem k tomu, že zákon nespojuje povinnost úhrady nákladů správního vyhoštění s podmínkou vycestování žalobce z území České republiky, neshledal soud jako důvodnou námitku žalobce týkající se neexistence příčinné souvislosti mezi správním vyhoštěním a vynaloženými náklady na jeho zajištění jako podmínky pro úhradu těchto nákladů.

S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že rozhodnutí o povinnosti žalobce uhradit náklady spojené s jeho správním vyhoštěním bylo vydáno v souladu s ustanovením § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a namítané porušení ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu soud neshledal jako důvodné.

K námitkám žalobce, týkajícím se rozhodnutí o jeho zajištění soud považuje za nutné zdůraznit, že předmětem přezkumu v dané věci je pouze rozhodnutí žalovaného o úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním, a nikoliv rozhodnutí o zajištění cizince. Proti zajištění a trvání zajištění mohl žalobce brojít příslušnými právními prostředky, které mu právní řád České republiky přiznává.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že rozhodnutí o povinnosti žalobce uhradit náklady spojené s jeho správním vyhoštěním bylo vydáno v souladu s ustanovením § 123 zákona o pobytu cizinců a namítané porušení ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu soud neshledal.

Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Vzhledem k tomu, že soud shledal naplnění podmínek ustanovení § 36 odst. 3 s.ř.s., přiznal žalobci osvobození od soudních poplatků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který učil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. února 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová